

Ἐν Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐδημοσιεύθησαν ἐν Βι-
 ἔννη ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκιπος τῆς Αὐ-
 στρίας 'Ροδόλφου αἱ ἀναμνήσεις τοῦ τελευταίου
 εἰς Αἴγυπτον ταξειδίου του, πληροῦσαι δύο οὐ-
 κῶδες τόμους. Ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ, περι-
 γράφων τὴν διὰ Κερκύρας διάβασιν, λέγει: «Ὁ-
 σάκις θεῶμαι τὴν Κέρκυραν, καταλαμβάνουμαι
 ὑπὸ δημοτικῆς διαθέσεως, ἥτις διαρκεῖ ἐφ' ὅσον
 ἡ ναῦς παραπλέει τὰς Ἰονίους νήσους. Ὅτε ἐ-
 σπούδαζα τὴν Ὀδύσειαν, ἐφανταζόμην τὰς νή-
 σους ταύτας οἶαι εἶνε πράγματι, προκυπτούσας
 ἐκ γλαυκῆς θαλάσσης ὑπὸ κυανοῦν οὐρανὸν καὶ
 χρυσομένας ὑπὸ εὐθύμων ἠλιακῶν ἀκτίνων. Αἱ
 λεπτομέρειαι ἰδίως, τὰ ἐπὶ τῶν βράχων ὑψύμενα
 πλατύφυλλα καὶ κισσοσκεπῆ δένδρα, οἱ βροίθον-
 τες ἀνθέων κῆποι, αἱ διαυγεῖς πηγαί, ὑπομνη-
 σκουσι σκηνογραφίας ἐν θεάτρῳ. Νομίζει τις ὅτι
 θὰ ἴδῃ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν προκύπτουσαν ἐκ
 τοῦ ἄλλους εὐζώνον Ἀρτέμιδα, σείουσιν τὸ χρυ-
 σοῦν δόρυ. Ἡ θαλαμηγὸς «Μιραμάρ» ἠγκυροβό-
 λησεν ἐνώπιον τῆς πόλεως, ἐνθα ἐμέλλομεν νὰ
 διέλθωμεν ὀλίγας ὥρας, ὅπως παραλάβωμεν γαι-
 ἀνθρακας. Ἡ συνήθως τοσοῦτον γαλήνιος Κέρ-
 κυρα εἶχεν ἀποψιν πολεμικὴν. Ἐν Βίδῳ εἶχεν ἀ-
 νιδρυθῆ στρατόπεδον ἐκ ξυλίνων παραπηγμάτων,
 καὶ τὸ νησιδίον ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ κυανοστο-
 λίστων στρατιωτῶν, ὧν ἀποσπάσματα τινα ἔ-
 βαλλον πρὸς σκοπὸν. Πολλὰι λέμβοι μετέφερον
 πολεμιστὰς ἐπὶ ἀτμοπλοῦ. Ὡς ἐμάθομεν, ἐν τῶν
 ἐπὶ τῆς νήσου σχηματισθέντων ταγματῶν ἀπὴρ-
 χετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς Ἑλλάδα. Οἱ Ἕλληνας
 κατεῖχοντο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ πολεμι-
 κῶν δυνάμεων καὶ οἱ ἀγαθοὶ Κερκυραῖοι ἦσαν ἐκ τῶν
 μᾶλλον ἐξηγημένων καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι ἀνέτει-
 λαν αὐτῆς αἱ ἡμέραι τοῦ Λεωνίδα. Ἄμα ὡς ἠγκυρο-
 βολήσαμεν, προσῆλθον ὁ ἱατρὸς, ὁ ἀντιπρόσωπος
 τοῦ ἀσθενούντος προζένοιο καὶ εἷς διερμηνεὺς, ὃν
 ἐγνώριζον ἐξ ἄλλης ἐποχῆς, ἀνὴρ ἰσχνὸς, μικρό-
 σωμος, δυσειδέστατος, ἀποτυχὸν ἀπόγονος τῶν
 θεοειδῶν Ἑλλήνων. Ἡ εἶδησις ὅτι τὴν νῆσον ἐ-
 λυμαίνετο ἡ εὐφλογία κατεπίκρανε τοὺς πλείους
 τῶν συνοδοιπόρων μου, πρώτην φορὰν ἐπισκεπτο-
 μένους τὴν Κέρκυραν. Ἀπήλθομεν οὐχ ἤττον διὰ
 θαλάσσης εἰς τὸ Ποντικονήσιον. Ἡ μικρὰ αὕτη
 νῆσος εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπολιθωθεῖσα
 ναῦς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐνεθυμήθην τοὺς περιγρά-
 φοντας τὴν σκηνὴν ταύτην στίχους τοῦ Ὀμήρου
 καὶ ἐβυθίσθην εἰς σκέψεις περὶ τῆς ἐποχῆς τῶν
 βασιανιστικωτάτων γυμνασιακῶν μου σπουδῶν
 καὶ περὶ τοῦ μαγικοῦ κόσμου τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ'
 ὁ καλύπτων τὸ Ποντικονήσιον ῥύπος εἶνε ἡκιστα
 ποιητικὸς. Τὸν ξένον χαιρετίζουσι δύο μοναχοὶ
 φέροντες ἐσχισμένα κυανᾶ φορέματα, γυμνόποδες,
 γενειῶνες, ἀκτένιστοι. Ἡ μονὴ ἔχει τὸν γνησίως
 ὀρθόδοξον τύπον. Περίχρυσον εἰκονοστάσιον χω-
 ρίζει αὐτὴν εἰς δύο μέρη. Ἐπὶ τῶν τοίχων κρέ-
 μνται μελαναὶ εἰκόνες ἁγίων καὶ στιλπνὰ ἀφιε-

ρώματα μετ' ἐπιγραφῶν ἑλληνιστί. Ἐπὶ τοῦ πρὸ
 τοῦ ναοῦ ἐξώστου ὑπὸ ἀνθέων κεκαλυμμένα δέν-
 δρα ἀναπαύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαρυνθέν-
 τος τὸν αἰώνιον χειμῶνα υἱοῦ τοῦ βορρᾶ. Ἡ θεὰ
 πρὸς τὴν Κέρκυραν καὶ τὴν θάλασσαν εἶνε μαγευ-
 τικὴ, ἡ δὲ νῆσος ἀληθὲς ἐνδιαίτημα ποιητικοῦ
 ἐρημίτου. Ἀλλ' οἱ πτωχοὶ μοναχοὶ δὲν φαίνονται
 ἀνθρώποι ἀφιερωθέντες εἰς ὑψηλὰς σκέψεις περὶ αἰ-
 ωνιότητος. Αἱ ὄψεις των φέρουσι τὸν τύπον ὀ-
 λωσχεροῦς ἀπληθιώσεως ὡς ἐκ τῆς ἄρκας μονο-
 τονίας τῆς ζωῆς. Ὁ νεώτερος ἐξ αὐτῶν εἶνε φί-
 λος τῶν γαλῶν καὶ παρακολουθεῖται βῆμα πρὸς
 βῆμα ὑπὸ σμήνους πειναλέων γάτων. Περὶ τῆς
 Ζακύνθου γράφει ὁ αὐτοκρατορικός πρίγκιψ: «Ἡ
 Ζάκυνθος ὁμοιάζει πρὸς παρηνκαυϊαν πολίχνην
 τῆς Ἰταλίας ἢ Ἰσπανίας. Ἡ κίνησις εἶνε ζωηρὰ
 ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἐνώπιον τῶν πολυαριθμῶν κερ-
 νεῖων κἀθιναται οἱ ἄνδρες φοροῦντες ἀκομψὰ εὐρω-
 παϊκὰ φορέματα, πλατεῖς πῖλους καὶ ἐπὶ τῶν ὤ-
 μων σάλια. Ἐπὶ ἄλλης ἐδρας ἐγγύς ὁ καφὲς καὶ
 εἰς τὰς χεῖρας τὸ σιγάρον. Οἱ ἄνθρωποι φλυα-
 ροῦσι, κρυγάζουσι, χειρονομοῦσι. Μεταξὺ τῶν
 νεωτέρων γυναικῶν ὑπάρχουσι ὄψεις θελκτικαί.
 Ἀλλ' αἱ γράϊαι εἶνε τέρατα, οἷα παράγουσι μό-
 ναι αἱ χώραι τῆς μεσημβρίας.»

Ἐν Μετὰ τὴν Σάραν Βερνάρ, ἡ Ἀδελίνα Πάτ-
 τη, ἡ διάσημος ἀοιδὸς, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερι-
 κὴν, ὅπως καὶ αὕτη δώση σειρὰν θεατρικῶν πα-
 ραστάσεων, περιοδεύουσα τὰς διαφόρους Πολιτείας
 τῆς ἡπείρου. Τὸ ταξειδίον τῆς Πάττη θὰ ἔχη
 τοῦτο τὸ περίεργον, κατὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφη-
 μερίδας, ὅτι θὰ ἐκτελεσθῆ διὰ εἰδικῆς ἀμαξο-
 στοιχίας ἐπὶ τούτῳ παρασκευασθείσης, ἥτις θέ-
 λει περιάγει τὴν ἀοιδὸν δι' ὅλης τῆς Ἀμερικῆς.
 Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσχηματίσθη εἰς τέλειον διαί-
 τημα πλουσίως ἐσκευασμένον. Αἴθουσα ὑποδο-
 χῆς, ἀναγνώστηριον, ἐστιατόριον, κοιτῶν κτλ.
 οὐδὲν ἠλείπει ἀπ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ
 δὲ θέλει κατοικεῖ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς
 θεατρικῆς περιόδου, κλειομένη ἐν αὐτῇ καθ' ἐκά-
 στην ἐσπέραν ἀμέσως μετὰ τὴν παράστασιν.

Ἐν Τεράστιον ἔργον σκέπτονται νὰ ἐπιχειρή-
 σωσιν οἱ Ἰσπανοὶ, τὴν διάτρησιν δηλονότι τῶν
 Πυρηναίων, ὅπως ἄρῃσι τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως πα-
 ρεμβληθέντα κλύματα εἰς τὴν ἀμεσον Γαλλίας
 καὶ Ἰσπανίας ἐπικοινωνίαν, ὡς συνέβη ἐν Μονσενί
 καὶ Γοθάρδ. Τῇ 14 Ἰσταμένου ὁ βασιλεὺς Ἀλφόν-
 σος υπέγραψε τὸ οἰκτεῖον νομοσχέδιον, ὅπερ προ-
 σεχωρῶς ὑποβάλλεται εἰς τὰς βουλὰς. Ἐκ τῶν δα-
 πανημάτων τὰ ἡμίσεια θὰ καταβάλλῃ ἡ Ἰσπανία,
 τὰ δὲ ἕτερα ἡ Γαλλία.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τῆς ὥρας ἀπόλαυε. Παρακάμει ταχὺ πάντα.
 Ἐν θέρος ἐξ ἐρίφου τραχὺν ἔθηκε τραγόν.
 Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαῖον χρόνον ἦν δὲ παρέλθῃ,
 Ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.